

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce T. C. R., a. s., proti žalovanému Českému telekomunikačnímu úřadu, Sokolovská 219, Praha 9, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2004, čj. 10 Ca 71/2003 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhal přezkoumání usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2004, čj. 10 Ca 71/2003 – 34, kterým byla žaloba stěžovatele proti úkonům žalovaného ze dne 8. 1. 2003, čj. 26292/02-613/II. a ze dne 4. 11. 2002, čj. 26292/02-613 odmítnuta.

Stěžovatel v kasační stížnosti, kterou opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., uvádí následující.

Podáním ze dne 4. 10. 2002 požádal stěžovatel Český telekomunikační úřad o vydání krátkodobého povolení k provozování vysílacích rádiových zařízení sítě GSM ve smyslu ustanovení § 66 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a změně dalších zákonů, v platném znění (dále též „zákon o telekomunikacích“). V žádosti požadoval přidělení kanálů č. 21 a 115 až 118 pásma GSM 900 (dále jen

„požadované kmitočty“) v oblasti hlavního města Prahy. Žádost o přidělení požadovaných kmitočtů zdůvodnil zájmem na zajištění přenosu tísňových volání ve veřejné mobilní telekomunikační síti provozované stěžovatelem při summitu NATO, který se v Praze konal v listopadu 2002. Žádost byla Českému telekomunikačnímu úřadu doručena dne 4. 10. 2002.

Český telekomunikační úřad na žádost reagoval rozhodnutím čj. 26292/02-613 ze dne 4. 11. 2002 (dále též „rozhodnutí o zamítnutí žádosti“), v němž stěžovateli oznámil, že požadované kmitočty nelze pro výše uvedený účel přidělit. Nemožnost přidělení požadovaných kmitočtů Český telekomunikační úřad zdůvodnil tím, že *„je hodlá využívat k případnému překlenutí krizových a mimořádných situací“*, jakož i *„k posílení sítě vyhrazené pro krizovou komunikaci, o které její provozovatel také již požádal.“* Rozhodnutí o zamítnutí žádosti považuje stěžovatel za nezákonné, a proto proti němu podal odvolání. Při podání odvolání si byl stěžovatel vědom ustanovení § 66 odst. 6 zákona o telekomunikacích, které stanoví, že *„na vydání krátkodobého povolení k provozování vysílacího rádiového zařízení se nevztahují předpisy o správním řízení“*.

Dne 13. 1. 2003 obdržel stěžovatel od Českého telekomunikačního úřadu oznámení čj. 26292/02-613/II. vyř. ze dne 8. 1. 2003, které považuje za rozhodnutí o odvolání, ve kterém Český telekomunikační úřad mimo jiné konstatoval, že *„vzhledem k tomu, že se na vydání krátkodobého povolení k provozování vysílacích rádiových zařízení nevztahují předpisy o správním řízení (viz ustanovení § 66 odst. 6 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů), je odvolání podané Vaší společností v předmětné věci irrelevantní a Český telekomunikační úřad se s ním nemůže zabývat“*.

Stěžovatel je přesvědčen, že byl rozhodnutím o zamítnutí žádosti i rozhodnutím o odvolání, zkrácen na svých zákonných právech a dále, že tato rozhodnutí je možno subsumovat pod kategorii *„úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti“*, ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu správního, a proto proti těmto úkonům podal v souladu s ustanovením § 65 a násl. soudního řádu správního žalobu k Městskému soudu v Praze.

Dne 4. 8. 2004 obdržel usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2004, čj. 10 Ca 71/2003 – 34, kterým byla správní žaloba odmítnuta z důvodu opožděnosti. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že právní posouzení Městského soudu v Praze, z něhož vychází toto odmítavé usnesení, je nesprávné, což způsobuje, že je toto usnesení nezákonné. Právní hodnocení Městského soudu v Praze, jehož závěrem je, že lhůta pro podání žaloby začala žalobci běžet již dnem doručení rozhodnutí o zamítnutí žádosti, není správné, jelikož nevychází z ústavně konformní interpretace a aplikace platných právních předpisů. Městský soud

v Praze dal přednost pozitivnímu a dá se říci až pozitivistickému výkladu ustanovení § 66 odst. 6 zákona o telekomunikacích, které vylučuje správní řád a tím dává správnímu orgánu téměř neohraničený prostor pro rozhodování, čímž je ovšem zásadním způsobem narušen princip vázanosti správních orgánů zákonem (viz čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod) a současně porušováno právo na spravedlivý proces.

Stěžovatel je plně přesvědčen o tom, že ačkoliv ustanovení § 66 odst. 6 zákona o telekomunikacích výslovně vylučuje aplikaci předpisů o správním řízení, tedy konkrétně aplikaci správního řádu, neznamená to, že je Český telekomunikační úřad povinen při rozhodování o vydání krátkodobého povolení k provozování vysílacího rádiového zařízení postupovat pouze přiměřeně povaze věci a dbát principů dobré správy, jak se domnívá Městský soud v Praze.

Přiměřenost postupu Českého telekomunikačního úřadu v daném případě není žádným způsobem garantována, což samozřejmě platí i o respektování principů dobré správy, jež ostatně nemají vůbec nic společného s normativními pravidly obsaženými v zákonech či případně v podzákonných právních předpisech. Je zcela jednoznačné, že ani přiměřenost postupu Českého telekomunikačního úřadu, ani respektování principů dobré správy, není pro žalobce dostatečnou zárukou jeho práv.

Český telekomunikační úřad byl povinen respektovat základní procesní práva garantovaná Listinou základních práv a svobod. Tato základní procesní práva jsou v oblasti veřejné správy vtělena zejména do správního řádu, který je obecným procesním předpisem. Český telekomunikační úřad měl tedy navzdory ustanovení § 66 odst. 6 zákona o telekomunikacích s využitím ústavně konformní aplikace a interpretace právních předpisů správní řád aplikovat, přičemž ve prospěch ústavně konformní aplikace a interpretace hovoří to, že neústavnost § 66 odst. 6 zákona o telekomunikacích je zcela zjevná a evidentní. V tomto konkrétním případě tedy může jít ústavně konformní aplikace a interpretace tak daleko, že povede k neaplikaci ustanovení § 66 odst. 6 zákona o telekomunikacích.

Neústavnost ustanovení § 66 odst. 6 zákona o telekomunikacích potvrzuje rovněž nálezy Ústavního soudu ČR P1. ÚS 14/96, kterým Ústavní soud zrušil část ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny, jež vylučoval správní řád v případě, kdy příslušný orgán státní správy rozhodoval o právech a povinnostech fyzických a právnických osob. Ústavní soud ve zmíněném nálezu potvrzuje názory žalobce, když uvádí, že vyloučení správního řádu je porušením čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, který určuje, že státní moc je možné uplatňovat je v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon; dále je toto vyloučení porušením čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, které každému zaručuje právo na spravedlivý proces.

I kdyby se Nejvyšší správní soud v daném případě k aplikaci správního řádu Českým telekomunikačním úřadem nepřiklonil, je možné mít za to, že Český telekomunikační úřad alespoň byl povinen postupovat podle základních zásad správního řízení, mezi které patří i právo na přezkum prvoinstančního rozhodnutí.

Vše výše uvedené vede k závěru, že žalobce měl právo podat odvolání. Jelikož žalobce tohoto práva využil, nemohla lhůta pro podání správní žaloby začít běžet dnem doručení rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobci. Stěžovatel tvrdí, že lhůtu pro podání žaloby dodržel.

V doplňku kasační stížnosti se stěžovatel znovu zabývá otázkou aplikace § 66 odst. 6 zákona o telekomunikacích a poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2/2003. Uzavírá, že nezákonnost napadeného usnesení spočívá v ústavně nonkonformní aplikaci a interpretaci tohoto ustanovení, jakož i v tom, že městský soud nenavrhл Ústavnímu soudu zrušení tohoto protiústavního ustanovení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména uvedl, že svůj nesouhlasný názor na neústavnost § 66 odst. 6 zákona o telekomunikacích již vyjádřil v žalobě s tím, že se jedná o vydávání krátkodobých povolení k provozování vysílacích rádiových zařízení, přičemž tato právní úprava odpovídá danému účelu, jakož i tomu, co je obvyklé ve většině států s vyspělým oborem telekomunikací. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Především je nutno souhlasit se závěrem městského soudu, že úkon žalovaného ze dne 4. 11. 2002, čj. 26292/02-613 je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., i když nemá formální náležitosti, které jsou pro správní rozhodnutí obvyklé. Tímto správním aktem bylo negativně rozhodnuto o žádosti stěžovatele ze dne 4. 10. 2002 o vydání krátkodobého povolení k provozování vysílacích rádiových zařízení sítě GSM. Naproti tomu přípis ze dne 8. 1. 2003, zn. 26292/02-613/II. vyř. je toliko sdělením, že se žalovaný nebude zabývat podáním stěžovatele označeným jako „Odvolání proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ve věci žádosti o vydání krátkodobého povolení k provozování vysílacího rádiového zařízení“, a to vzhledem k tomu, že se na tento případ nevztahují předpisy o správním řízení. Již z tohoto důvodu nemohla být žaloba, pokud směřovala proti tomuto druhému aktu žalovaného úspěšná.

Městský soud v Praze se v tomto usnesení dostatečně vypořádal i s otázkou, zda byl dán důvod k podání návrhu u Ústavního soudu na zrušení ustanovení § 66 odst. 6 zákona o telekomunikacích. Především nelze přisvědčit stěžovateli v právním názoru, že mezi základní zásady rozhodování o právech a povinnostech správními orgány patří rozhodování ve dvou stupních (možnost odvolání ke správnímu orgánu). Takovýto závěr z ničeho nevyplývá. Ostatně i § 68 písm. a) s. ř. s. počítá s tím, že ne proti každému rozhodnutí správního orgánu jsou řádné opravné prostředky přípustné. Příkladem je možno uvést zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (v současném znění), zejména § 31a.

Naopak je možno dát za pravdu stěžovateli, že pokud se jedná o rozhodování o právech na povinnostech fyzických či právnických osob nelze vyloučit použití správního řádu (či jiného obdobného procesního předpisu), aniž by zároveň bylo řízení upraveno zvláštním právním předpisem. Tak tomu však v daném případě nebylo. Zákon o telekomunikacích obsahuje zvláštní procesní úpravu a to především v § 66 odst. 1, 2, 3 ve spojení s § 57 a § 58 odst. 1. Při stručnosti této úpravy by bylo možno event. namítat v některých směrech její neúplnost, zejména pokud se týká otázky oznámení (doručení) rozhodnutí. Stěžovateli však bylo rozhodnutí o zamítnutí doručeno a nelze tedy dovodit, že by v tomto směru byl zkrácen na svých (základních) procesních právech. Se zřetelem na tuto skutečnost a s přihlédnutím i k tomu, že zákon č. 150/2000 Sb. již není platný, neshledal ani Nejvyšší správní soud důvod k podání návrhu Ústavnímu soudu, tak jak požadoval stěžovatel.

Lze tedy uzavřít, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2002, čj. 26292/02-613 byla podána opožděně (po lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s.) a proto Městský soud v Praze právem tuto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl v souladu s § 120 a 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší a žalovanému nad rámec běžných výdajů náklady spojené s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu